

Дело C-713/21

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

25 ноември 2021 г.

Запитваща юрисдикция:

Bundesfinanzhof (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

27 юли 2021 г.

Жалбоподател в първоинстанционното производство и в производството по ревизионно обжалване:

A

Ответник в първоинстанционното производство и в производството по ревизионно обжалване:

Finanzamt X

[...] BUNDESFINANZHOF

[...] ОПРЕДЕЛЕНИЕ

по дело

A

жалбоподател в първоинстанционното производство и в производството по ревизионно обжалване

[...] срещу

Finanzamt X

ответник в първоинстанционното производство и в производството по ревизионно обжалване

относно данък върху добавената стойност за 2007 г.—2012 г.

[...] Д и с п о з и т и в

I. Постава на Съда на Европейския съюз следния преюдициален въпрос

относно значението на член 2, параграф 1, буква в) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, както е тълкуван в решението на Съда на Европейския съюз *Vaštová* от 10 ноември 2016 г. (C-432/15, (EU:C:2016:855):

Собственикът на конюшня за трениране на състезателни коне извършва ли за собственика на коне възмездна единна доставка, състояща се от настаняване, трениране и участие на коне в състезания, и в хипотезата, при която собственикът на коне плаща възнаграждение за тази доставка чрез прехвърляне на една втора от вземането му за награда, на което той има право в случай на успешно участие в дадено състезание?

I. Спира производството по делото до постановяването на решението на Съда на Европейския съюз.

М о т и в и

I.

1 Жалбоподателят в първоинстанционното производство и в производството по ревизионно обжалване (наричан по-нататък „жалбоподателят“) е ездач и от 2007 г. до 2012 г. (наричани по-нататък „процесните години“) стопанисва „конюшня за трениране на състезателни коне“. В стопанството на жалбоподателя предоставените му коне са обект на професионално настаняване, грижи и трениране и се използват за участие в състезания в страната и в чужбина. С всеки един от установените на територията на страната собственици на коне жалбоподателят сключва „договори за предоставяне“, по силата на които техните коне „са предоставени на разположение“ на жалбоподателя. Съответният собственик се отказва от правото да дава каквито и да били указания относно тренирането и използването на конете. Освен това е договорено, че собственикът е длъжен да поеме разходите, свързани с грижите за конете, със състезанията и транспортните разходи, както и разходите за ковач на подкови и ветеринарен лекар, а жалбоподателят е бил длъжен да поеме възникващите за него в качеството му на ездач разходи, свързани с участието в състезанията (пътни разходи, разходи, свързани с полети и настаняване в хотел, разноски). Тъй като единствено собственикът на конете има право на награди, спечелени в конни състезания, договорено е също така жалбоподателят да получава 50 % от всички парични и предметни награди, които той печели от името на собственика с неговите коне. В тази връзка по силата на самия договор за предоставяне съответният собственик прехвърля на жалбоподателя една втора от бъдещите си вземания срещу организатора на състезания във връзка с изплащането на наградите и прехвърлянето на

собствеността върху предметните награди. Жалбоподателят е имал право да прихваща парични вземания на собственика с насрещни вземания.

- 2 Жалбоподателят използва както собствени, така и чужди коне в състезания в страната и в чужбина. Жалбоподателят прихваща реализираните с чужди коне в състезанията печалби с разходи за настаняване и грижи, за ветеринарен лекар, лекарствени продукти, ковач на подкови, с разходи, свързани със състезанията, както и с други разходи в съответствие със споразуменията, сключени със собствениците на коне.
- 3 В рамките на данъчна проверка, извършена на място, инспекторите приемат, че приходите, реализирани с чужди коне в състезания в страната и в чужбина, подлежат на облагане със стандартната данъчна ставка. Вследствие на това на основание член 164 от Abgabenordnung (Данъчен кодекс) ответникът в първоинстанционното производство и в производството по ревизионно обжалване (Finanzamt) (данъчната служба, наричана по-нататък „ФА“) издава на 8 октомври 2015 г. изменени ревизионни актове за облагане с ДДС и отменя съответното условие за последваща проверка. С решение от 6 юли 2017 г. ФА отхвърля подадените по административен ред жалби на жалбоподателя като неоснователни.
- 4 Подадената по съдебен ред жалба пред Finanzgericht (Финансов съд, наричан по-нататък „FG“) също така не е уважена, що се отнася до основния предмет на спора. Като се позовава на решението на Съда на Европейския съюз от 10 ноември 2016 г., Vaštová (C-432/15, EU:C:2016:855), постановено относно член 2, параграф 1, буква в) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (наричана по-нататък „Директивата за ДДС“) и на практиката на Bundesfinanzhof (Федерален финансов съд, наричан по-нататък „BFH“) относно Umsatzsteuergesetz (Закон за данъка върху оборота, наричан по-нататък „UStG“), в решението, публикувано в Entscheidungen der Finanzgerichte (EFG) 2021, 500, FG постановява, че наградите за участието с чужди коне в състезания в страната и в чужбина представляват възнаграждение за доставките на услуги, подлежащи на облагане със стандартната данъчна ставка. Според този съд жалбоподателят е извършил единна доставка въз основа на сключените със собствениците на коне договори, състояща се от настаняването, тренирането на конете и участието в състезания. Възнаграждението за предоставянето на тази съвкупност от елементи и действия било, от една страна, възстановяването от страна на собственика на съответния кон на разходите, свързани с грижите за конете, със състезанията, транспортните разходи, както и на разходите за ковач на подкови и ветеринарен лекар, и от друга страна, предоставеното от собственика на коне участие в приходите от състезанията. Въз основа на тези разсъждения FG стига до извода, че жалбоподателят е извършил доставката си и срещу прехвърлянето на част от полагащите се на собствениците на коне награди. В настоящия случай ставало въпрос за отношение на простиране между жалбоподателя и съответния собственик на

коне, което имало самостоятелен характер спрямо отношението на престиране между собственика на коне и организатора на състезания. Жалбоподателят не бил придобил собствено право на пряк иск по отношение на организаторите на състезанията. Напротив, той имал право да задържи половината от спечелените в състезания награди само поради наличието на размяна на собствени престации между него и собственика на коне.

- 5 В производството по ревизионно обжалване, образувано по ревизионната жалба, подадена от жалбоподателя срещу това съдебно решение, единственият въпрос, който все още е спорен, е дали жалбоподателят е извършил за собственика на коне доставки на услуги, възнаграждението за които е прехвърлянето на половината от наградата.

II.

6 1. Правна уредба

7 а) Правото на Съюза

- 8 Член 1, параграф 2, второ изречение от Директивата за ДДС гласи:

„За всяка сделка ДДС, начисляван върху цената на стоките или услугите по ставката, приложима за такива стоки или услуги, е изискуем след приспадането на сумата на ДДС, поета пряко от различните елементи на себестойността“.

- 9 Член 2, параграф 1, буква в) от Директивата за ДДС предвижда:

„Следните сделки подлежат на облагане с ДДС: [...]

в) доставката на услуги, извършвана възмездно на територията на държава членка от данъчнозадължено лице, действащо в това си качество; [...]“.

- 10 Член 9, параграф 1 от Директивата за ДДС гласи:

„Данъчнозадължено лице“ означава всяко лице, което извършва независима икономическа дейност на някое място, без значение от целите и резултатите от тази дейност.

Всяка дейност на производители, търговци или лица, предоставящи услуги, включително в областта на минното дело и земеделието, и дейностите на свободните професии се счита за "икономическа дейност". Експлоатацията на материална и нематериална вещь с цел получаване на доход от нея на постоянна основа се счита по-специално за икономическа дейност“.

- 11 Член 73 от Директивата за ДДС гласи:

„По отношение на доставката на стоки или услуги, различни от посочените в членове 74—77, данъчната основа включва всичко, което представлява насрещна престация, получена или която следва да бъде получена от доставчика срещу доставката, от клиента или трето лице, включително субсидии, пряко свързани с цената на доставката“.

12 б) Националното право

- 13 Съгласно член 1, параграф 1, точка 1 от Umsatzsteuergesetz (Закон за данъка върху оборота, наричан по-нататък „UStG“) с данък върху оборота се облагат следните сделки:

„доставката на стоки и услуги, извършени възмездно от търговец на територията на страната в рамките на търговската му дейност. Облагането не се изключва, когато доставката е извършена по силата на закон или административен акт или се счита за извършена по силата на законова разпоредба“.

- 14 През процесните години член 10, параграф 1, изречения 1—3 от UStG гласят:

„При доставките на стоки и услуги (член 1, параграф 1, точка 1, първо изречение) и вътреобщностно придобиване (член 1, параграф 1, точка 5) оборотът се определя въз основа на възнаграждението. Възнаграждение е всичко, платено от получателя на доставката за получаването ѝ, след приспадане на данъка върху оборота. Възнаграждението обхваща и всичко, което лице, различно от получателя на доставката, изплати на данъчнозадълженото лице за доставката“.

- 15 Член 118, параграф 2 от Finanzgerichtsordnung (Данъчно-процесуален кодекс, наричан по-нататък „FGO“) гласи:

„Bundesfinanzhof [Федерален финансов съд] е обвързан от фактическите констатации, направени в обжалваното съдебно решение, освен ако във връзка с тези констатации са изложени основания за ревизионно обжалване, които са допустими и основателни“.

16 2. Досегашната съдебна практика

17 а) Практиката на Съда на Европейския съюз

- 18 В решението си *Vařtová* (EU:C:2016:855, т. 40) Съдът на Европейския съюз е отговорил на националната юрисдикция, че „не представлява възмездна доставка на услуги по смисъла на тази разпоредба предоставянето на кон от страна на неговия собственик, който е данъчнозадължено за ДДС лице, на организатора на конно състезание с цел участие на посочения кон в състезанието, в случай че за него не се плаща хонорар за участие или друго пряко възнаграждение и че само собствениците на конете, които са се

представили успешно в състезанието, получават награда, дори тя да е предварително определена. Обратно, такова предоставяне на кон представлява възмездна доставка на услуги в хипотезата, при която за него организаторът плаща възнаграждение, независимо от това как се е представил разглежданият кон в състезанието“.

- 19 В този отговор Съдът на Европейския съюз се произнася по три хипотези, при които възнаграждението за дадени дейности е или „фактът на плащането на таксите за записване и участие“ (първа хипотеза, решението на Съда на Европейския съюз, т. 35), или предоставянето на награда (втора хипотеза, решението на Съда на Европейския съюз, т. 36 и сл.), или изплащането на „хонорар за участие“ (трета хипотеза, решението на Съда на Европейския съюз, т. 39). Съдът на Европейския съюз обоснова решението си с три съображения.
- 20 Съгласно точка 35 от решението на Съда на Европейския съюз действителната насрещна престация за участието на кон в конно състезание като така нареченото (т.нар.) „предоставяне на кон“ от неговия собственик на организатор на конно състезание не може да бъде услугата, предоставена от организатора на състезанието и състояща се в това да позволи на посочения собственик неговият кон да участва в състезанието. Съдът на Европейския съюз обосновава това, от една страна, като посочва, че възнаграждението за предоставянето на участието в конното състезание е фактът на плащането на таксите за записване и участие, като с този отговор Съдът на Европейския съюз се произнася и по първата хипотеза. От друга страна, евентуалното увеличаване на стойността на коня поради, например, успешно представяне, е трудно остойностимо и несигурно.
- 21 Що се отнася до втората хипотеза, в точка 36 и следващите от решението си Съдът на Европейския съюз посочва, „второ“, че не може да се приеме, че за предоставянето на коня е налице действителна насрещна престация, в случай че собственикът получава награда само при успешното представяне на коня в състезанието. Всъщност основание за изплащането на награда е не предоставянето на коня, а постигането на определен резултат в надбягването, а именно успешното представяне на коня, поради което това изплащане е обусловено от определена случайност. Освен това обуславянето на квалификацията на предоставянето като облагаема доставка от резултата, който конят постига в състезанието, е в противоречие с практиката на Съда на Европейския съюз. Според тази съдебна практика понятието за доставка на услуги е обективно по характер и се прилага независимо от целите и резултатите на съответните сделки
- 22 Съдът на Европейския съюз се произнася по третата хипотеза в точка 39 от решението си. Съгласно тази точка, „трето“, положението е друго само когато за предоставянето на коня се изплаща хонорар за участие, който не зависи от класирането на коня.

23 б) Последваща практика на ВФН

- 24 След решение *Vařtová* (EU:C:2016:855) ВФН се е произнесъл по две хипотези във връзка с възнаграждението под формата на предоставянето на награда. В тази връзка, от една страна, ВФН споделя постановеното от Съда на Европейския съюз в хипотезата на изплащане на награда в рамките на правоотношението между организатор на състезания и собственик на коне (ВФН, решение от 2 август 2018 г. по дело № V R 21/16, *Sammlung der Entscheidungen des Bundesfinanzhofs* (Сборник решения на *Bundesfinanzhof* [Федерален финансов съд], наричани по-нататък „ВФНЕ“ 262, 548, *Bundessteuerblatt II* 2019, 339).
- 25 От друга страна, в решение от 10 юни 2020 г. по дело № XI R 25/18 (ВФНЕ 270, 181, т. 45) ВФН прилага направената в решение *Vařtová* (EU:C:2016:855) преценка относно правоотношението между организатора на състезания и собственика на коне към правоотношението между собственика на коне и собственика на конюшня за трениране на състезателни коне в хипотезата, при която собственикът на коне прехвърля на собственика на конюшня за трениране на състезателни коне половината от наградите. „[п]ри всички положения спрямо случаи като настоящия, в които самият доставчик [тоест собственик на конюшня за трениране на състезателни коне] участва в състезанието и получава част от наградата, изплатена за постигнатия от самия него резултат в състезанието на трето лице [тоест собственика на коня], от това трето лице, се прилагат по аналогия съображенията на Съда на Европейския съюз, съдържащи се в посочените по-долу в точка II.2.д мотиви [тоест възпроизвежда се текстът на точки 37—40 от решението *Vařtová* на Съда на Европейския съюз, EU:C:2016:855] (различно становище е застъпено по-специално в решението на *Finanzgericht Münster* [Финансов съд, Мюнстер] от 19 септември 2019 г. по дело № 5 K 2510/18 U, публикувано в *Juris*, т. 52). Основание за изплащането и в тази хипотеза е постигнатият от доставчика резултат в състезанието, макар че от правна гледна точка изплащането се извършва от трето лице, получило наградата от организатора, а не от самия организатор. Наградата не представлява плащане за други (евентуално облагаеми) доставки на доставчика. Ето защо наградата не е и част от възнаграждението за тези доставки и не се включва в данъчната основа на други облагаеми доставки“. Освен това е без значение преценката дали собственикът на конюшня за тренировка на състезателни коне е „извършил отделни доставки за собственика на коне“ (решение на ВФН, публикувано в ВФНЕ 270, 181, т. 1 и 46).

26 3. По въпроса относно тълкуването**27 а) Липса на пряка връзка между възнаграждение и престация**

- 28 В настоящия случай жалбоподателят няма собствено право да иска награда от организатора на състезания в хипотезата на успешно участие в състезанието. В правоотношението с организатора на състезанието само

собственикът на коне има право на награда. Ето защо жалбоподателят придобива право на награда само в размера на частта, в която собственикът на коне му прехвърля правото на награда, което в настоящия случай е станало съответно в размер на една втора в рамките на правоотношенията, съществуващи между жалбоподателя и съответния собственик на коне.

- 29 Следвайки логиката в решението на Bundesgerichtshof (Федерален финансов съд), публикувано в ВФНЕ 270, 181 (вж. по-горе точка II.2.б), в настоящия случай би могло да се приеме, че преценката във втората хипотеза в решението Vařtová на Съда на Европейския съюз (EU:C:2016:855) (вж. по-горе точка II.2.а) обхваща не само фактическата обстановка, а именно че организаторът на състезанието изплаща на собственика на коне наградата, по която фактическа обстановка Съдът на Европейския съюз се е произнесъл по същество в това решение, но и че тази преценка следва да се прилага и спрямо фактическа обстановка, която в сравнение с посочената фактическа обстановка е самостоятелна, а именно че собственикът на коне предоставя част от тази награда на собственика на конюшната за трениране на състезателни коне за извършената от него единна доставка (настаняване, трениране и участие на коне в състезания).
- 30 Ако това е така, то по всяка вероятност определено отношение на престиране между организатора на състезания и собственика на коне би изместило подлежащото на разграничение от него отношение на престиране между собственика на конюшния за трениране на състезателни коне и собственика на коне, доколкото наградата, която зависи от успешното представяне на коня, не може да бъде възнаграждение за извършената от собственика на конюшния за трениране на състезателни коне доставка на услуги за собственика на коне, при положение че собственикът на коне прехвърля наградата, на която той има право поради успешното представяне на неговия кон. Това означава, че наличието на различно отношение на престиране по принцип би довело до отпадането на изискваната от член 2, параграф 1, буква в) от Директивата за ДДС пряка връзка между доставка на услуги и възнаграждение в разглежданото в случая отношение на престиране.
- 31 б) Прехвърляне на наградата като възнаграждение за доставка**
- 32 При все това настоящият съдебен състав счита, че прилагането на преценката относно наградата, произтичаща от правоотношението между организатор на състезание и собственик на коне, спрямо правоотношението между собственик на коне и собственик на конюшния за трениране на състезателни коне поражда съмнения.
- 33 Тези съмнения произтичат от обстоятелството, че решение Vařtová на Съда на Европейския съюз (EU:C:2016:855) не позволява достатъчно ясно да се установи дали Съдът на Европейския съюз обоснова преценката си с липсата на възнаграждение или с липсата на доставка. Ако решение Vařtová на Съда

на Европейския съюз (EU:C:2016:855) следва да се разбира в смисъл, че определящият критерий е липсата на доставка, то за разглежданото в настоящия случай дело от това следва задължително да се приеме, че е налице възмездна доставка на услуги по смисъла на член 2, параграф 1, буква в) от Директивата за ДДС. При обстоятелствата по настоящия случай прехвърлянето на половината от зависимата от успешното представяне на коня награда от собственика на коня на собственика на конюшната за трениране на състезателни коне представлява условие, от което собственикът на конюшната за трениране на състезателни коне обуславя предоставянето на услугите си (настаняване, трениране и участие на коне в състезание) и което като такова следователно има необходимата пряка връзка с извършената от него доставка на услуги (вж. в този смисъл и решение на Съда на Европейския съюз от 19 юни 2003 г., *First Choice Holidays*, C-149/01, т. 32 и сл.).

- 34 При отговора на този въпрос следва да се има предвид, че в точка 35 от решение *Vařtová* (EU:C:2016:855) Съдът на Европейския съюз разглежда въпроса дали е налице доставка на услуга, възнаграждението за която е извършването на доставка на друга услуга (вж. относно такива хипотези във връзка с т.нар. замяна и подобни сделки решението на Съда на Европейския съюз от 26 септември 2013 г., *Serebryannay vek*, C-283/12, EU:C:2013:599, т. 38 и сл.). Съдът на Европейския съюз дава отрицателен отговор на този въпрос. Той посочва, че действителната насрещна престация за участието на кон в конно състезание като т.нар. „предоставяне на кон“ от неговия собственик на организатора на конно състезание, „на първо място“, не може да бъде услугата, предоставена от организатора на състезанието и състояща се в това да позволи на посочения собственик неговият кон да участва в състезанието. Според настоящия съдебен състав въз основа на този отговор не могат да се направят изводи, които да са полезни за преценката в настоящия случай.
- 35 Мотивите, изложени по-нататък в точка 36 и следващите от решение *Vařtová* (EU:C:2016:855), изглеждат противоречиви. От една страна, Съдът на Европейския съюз посочва, че за предоставянето на коня не е налице действителна насрещна престация, когато собственикът получава награда само в случай, че конят се е представил успешно в състезанието. Това навежда на извода, че Съдът на Европейския съюз визира като критерий за преценка липсата на възнаграждение (като насрещна престация).
- 36 От друга страна обаче Съдът на Европейския съюз обосновава това становище, като посочва, че основание за изплащането на награда е не предоставянето на коня, а постигането на определен резултат в надбягването, а именно успешното представяне на коня, поради което това изплащане е обусловено от определена случайност. Това навежда на извода, че като критерий за преценка следва да се визира липсата на доставка на услуга. Като потвърждение на тази теза би могло да се разглежда обстоятелството, че Съдът на Европейския съюз обоснова допълнително

своя извод, като посочва, че обуславянето на квалификацията на предоставянето като облагаема доставка от резултата, който конят постига в състезанието, е в противоречие с практиката на Съда на Европейския съюз, според която понятието за доставка на услуги е обективно по характер и се прилага независимо от целите и резултатите на съответните сделки (решение *Vařtová* на Съда на Европейския съюз, EU:C:2016:855, т. 38).

- 37 При това положение настоящият съдебен състав има съмнения относно значението на член 2, параграф 1, буква в) от Директивата за ДДС, както е тълкуван в решение *Vařtová* на Съда на Европейския съюз (EU:C:2016:855), поради което е необходимо да се сезира Съдът на Европейския съюз с преюдициално запитване.

38 4. По релеванността

- 39 Преюдициалният въпрос е релевантен за решаването на спора. Въз основа на направените от *Finanzgericht* фактически констатации, които поради липсата на изложени в ревизионната жалба оплаквания срещу тях са обвързващи по отношение на разглежданото в случая производство по ревизионно обжалване (член 118, параграф 2 от FGO), следва да се приеме за установено, че в качеството му на собственик на конюшня за трениране на състезателни коне жалбоподателят е извършил единна доставка, състояща се от настаняването и тренирането на конете и от участието в състезания. Възнаграждението за предоставянето на тази съвкупност от елементи и действия било, от една страна, възстановяването от страна на собственика на съответния кон на разходите, свързани с грижите, състезанията и транспорта, както и на разходите за ковач на подкови и ветеринарен лекар, и от друга страна, предоставеното от този собственик на кон участие в размер на една втора в приходите от състезанията. Тази преценка е в съответствие с установените от Съда на Европейския съюз принципи относно разграничаването на единната доставка от множеството доставки (вж. например решение на Съда на Европейския съюз от 4 септември 2019 г., *KPC Herning*, C-71/18, EU:C:2019:660, т. 34 и сл.).

- 40 Ако решение *Vařtová* на Съда на Европейския съюз (EU:C:2016:855) следва да се разбира в смисъл, че определящият критерий е липсата на възнаграждение, то правната преценка на *Finanzgericht*, която е съобразена с решението на ВФН, публикувано в ВФНЕ 270, 181 (вж. по-горе точка II.2.б), би могла да се окаже неправилна. Това би означавало, че в съответствие с ревизионната жалба на жалбоподателя съдебното решение на *Finanzgericht* би трябвало да бъде отменено и жалбата — уважена.

- 41 Обратно, ако според решение *Vařtová* (EU:C:2016:855) на Съда на Европейския съюз от определящо значение е липсата на престация, то решението на *Finanzgericht* би се оказало правилно, поради което ревизионната жалба на жалбоподателя би била неоснователна. Всъщност за разлика от решение *Vařtová* (EU:C:2016:855), в настоящия случай не става

въпрос само за престация, която се плаща само за постигането на определен резултат в надбягването, а именно успешното класиране на коня, тоест за престация, която да зависи от определена случайност. Напротив, в настоящия случай става въпрос за единна комплексна доставка, състояща се от настаняване, трениране и участие на коне в състезания. В своята цялост тази доставка не зависи от случайности, тъй като тези случайности засягат само частта относно участието в състезанието. Тъй като е налице единна комплексна доставка, половината от наградата се прехвърля не с цел да се постигне определен резултат в надбягването, а за целите на независимата от този резултат комплексна доставка (състояща се от настаняване, трениране и участие на коне в състезания). Жалбоподателят е извършил тази комплексна доставка независимо от резултатите в надбягването. Следователно е налице доставка на услуги, която, както изисква Съдът на Европейския съюз, има обективен характер. Настоящият съдебен състав също счита, че в това отношение е без значение в какъв размер се прехвърля наградата.

42 Тази теза се подкрепя и от отчитането на действителното икономическо и търговско положение, което представлява основен критерий при прилагане на общата система на ДДС (Съд на Европейския съюз, решения от 2 май 2019 г., Budimex, C-224/18, EU:C:2019:347, т. 27 и от 18 юни 2020 г., KrakVet Marek Watko, C-276/18, EU:C:2020:485, т. 61). Въз основа на този критерий следва да се приеме, че с прехвърлянето на половината от наградите се цели да се плати възнаграждение за комплексната доставка на жалбоподателя и освен това, че страните са изхождали от факта, че постоянно ще бъдат получавани награди.

43 5. По правното основание за отправяне на преюдициалното запитване

44 Отправянето на преюдициалното запитване до Съда на Европейския съюз се основава на член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз.

45 6. По спирането на производството по делото.

46 [...] [национални процесуални разпоредби]